

Ballagási beszéd-2021

Kedves Végzős Diákjaink!

Kedves Kollégák!

Tisztelt Vendégek!

Már az előző évben is rendhagyó ballagást tartottunk, s amikor februárban elindult a 3. hullám, sejtettük, hogy ez az idén is így lesz. Sajnos én sem tudok személyesen itt lenni veletek, de higgyétek el, szívben-lélekben veletek vagyok és most is rátok gondolok, magam elé képzelek benneteket.

A beszédem végén szoktam mondani, hogy „Büszke vagyok rátok!”, de most ezzel kezdem, mert minden nehézség, elmaradt élmények ellenére – melyek közül a kádizás és a szalagavató elmaradása is fájdalmas lehetett, – itt vagytok. Teljesítettétek az elvárásokat. Igyekeztek megőrizni a kapcsolatokat. S bár nyilván közületek is tévedtek páran kanyargós utakra ebben a covidos időszakban, de kimondható, hogy ti vagytok az az évfolyam, akinek idő előtt kellett felnőtté válni. Mert lássuk be, sokszor még iskolába járás mellett is nehéz teljesíteni egy jó iskola elvárásait – s a Boronkay egy jó iskola, – hát még úgy, hogy tavaly március óta mindössze két hónapot tudtatok ide bejárni. Minden tiszteletem azoké, akik ezen időszakban is fegyelmezettek és céltudatosak tudtak maradni. Szemernyi kétségem sincs afelől, hogy ti a jövőben is meg fogjátok állni a helyeteket, akármilyen feladat elé állítson majd az élet. Akik pedig csak részben vagy kijelenthetően kevésbé tettek így, megtapasztalhatták ennek a hátrányait, méghozzá a saját bőrükön. Szerintem ti is okosabbak lettetek ezáltal, s remélem, hasonló hibákat nem fogtok elkövetni a jövőben. De itt is megemelem a nem létező kalapom azok előtt, akik a célegyenesbe érve hatalmas energiákat mozgósítottak, s végül mindent teljesítettek.

Bizony nem lehetett könnyű elviselni a jó előre betervezett programok elmaradását. Korábban sem vette minden osztály véresen komolyan a kádizást, de azért amikor kellett, mindenki összerakott valamit, amik általában egész jól sikerültek. Amit mindenki élvezett az a buli része, s talán a sport volt, s tudom, ti is készültetek rá. Amit azonban a legnehezebb lehetett elviselni, az a szalagavató elmaradása volt. Ti is tudjátok, hogy az iskola vezetése az utolsó pillanatig

reménykedett a megtarthatóságában és a végletekig toltuk az időpontokat, A, B, C verziókat állítottunk fel, de nem lehetett. Végül csak összehoztunk valamit, osztályszinten. Nektek ez lett az esemény különlegessége, s ahogy ránéztek majd a jövőben az ott átvett kis kék szalagra, biztosan sok-sok boronkays dolog fog az eszetekbe fog jutni, többek között ez is. Van egy elcsépelet mondás, miszerint: „Ami nem öl meg, az megerősít!” Nekem elhihetitek, ez bizony így van.

Ti valóban minden más évfolyamnál szerencsétlenebbek voltatok, de higgyétek el, éppen emiatt elmondható rólatok, hogy nemcsak a mások által már sokszor végig járt utat teljesítettétek, de közben számos előre nem vagy csak részben látott akadályt leküzdöttetek. S emiatt ti minden más évfolyamnál nagyobb önállóságra, a problémák legyűrésében jobb képességre tettetek szert. Ti már nem fogtok megijedni hasonló helyzetektől, legyen az a magánéletben, a munkahelyen vagy bármilyen más szituációban, mert már túl vagytok ezen a tapasztalatszerzésen, s ahogy utaltam már rá, tanuljatok az esetlegesen elkövetett hibákból is.

Hadd rángassak ide egy másik mondást „Minden rosszban van valami jó!” Gondolkozzunk mi is így! Én már ráléptem erre az útra, mert nekem nincs más választásom. De azt kérem, ti saját elhatározásból döntsetek így. Tudjatok örülni az élet egészen apró dolgainak, mert amit a többség természetesnek hisz, az egy pillanat alatt válhat elérhetőségi szintet. Legyenek reális céljaitok, s tegyetek meg mindent az elérésük érdekében, de nagyon figyeljete oda, hogy közben mindvégig EMBEREK maradjatok, csupa nagybetűvel, mert az minden eredménynél, gazdagságnál fontosabb.

Természetes módon keletkeztek betöltésre váró üres területek bennetek, melyek közül néhány pótolható, pl. a tudásbeli elmaradás, egy rosszul sikerült emelt szintű érettségi. S igen, egy része nem pótolható. De ne maradjon benned ez az üresség! Keress más célokat, más, hozzád illő tartalmakat, s meglátod, egy idő után már nem is fognak annyira hiányozni ezek az elmaradt dolgok. Mindjárt tesztek is egy javaslatot. Már a következő héten egyeztetek meg abban, mikor lesz az első osztálytalálkozótok és kik fogják szervezni. Elhihetitek, nagy élmény lesz, s rengeteg boronkays emlékről fogtok tudni így is beszámolni, egy-egy óra

poénjától kezdve a megvalósult osztálykiránduláson át egészen a versenyekig számtalan téma fel fog jönni. A legdurvább tanári vagy igazgatói intézkedések is viccesnek fognak hatni legkésőbb a harmadik alkalomra. Arról nem is beszélve, hogy idővel a sztorik is egyre színesebbek lesznek, míg végül a valósághoz már alig lesz közük, de az itteni élményeitekhez igen. S ez így van rendjén.

Utólag bevallhatom, a torkomban dobogott a szívem, pedig nem vagyok rutintalan beszédmondó, amikor megláttam az első érkezőket a díszteremben tartott szalagtűzésen. Még a hangom is el-elcsuklott a beszédem közben. S ugyanezt éltem át, amikor a magyar érettségire érkeztek, hiszen ebben a naptári évben az volt az első esemény, ahol egyben itt lehetett az egész évfolyam. Legszívesebben a keblemre öleltem volna mindegyikötöket egyenként, de úgy együttvéve az egész évfolyamot is. Nemcsak azért jártam végig minden termet, hogy megnyugtassalak benneteket, hanem hogy lássalak titeket. S tudjátok mit? Nem kell szégyellni ezt a meghatódottságot, mert csak a számunkra igazán fontos dolgok iránt tudunk ilyen érzelmi reakciókat produkálni.

Legyetek hát ti is büszkék arra, hogy életetek egy szakaszában boronkays diákok voltatok.

Folytatom a mondások sorát egy sajátjal, miszerint „Mindenki tehetséges valamiben!” De valljuk be, miközben magatokban mosolyogtatok ezen a kijelentésen, s nem ritkán a diákhumor témája is volt – egyébként ennek örülök, mert azt jelenti, az üzenet azért átment - na, szóval, azért mégis csak szeretjük magunkról ezt el is hinni. S igen, tegyétek! Higgyétek el, hogy valóban tehetségesek vagytok, s akár nem is egy dologban! Én nem egyszerűen hiszem ezt rólatok, hanem tudom. S ennek tudatában vállaltam el ezen szöveg megírását még akkor is, ha biztosan tudhattam, nem lehetséges, hogy személyesen jelen legyek. Egy igazán fontos teendőnk maradt hátra, mégpedig a búcsúzás. Az esemény az érvényben lévő szabályok miatt ugyan szűkös létszámú, de van, s ez az igazán fontos, mert bár a szülők, a rokonok, az ismerősök büszkén, esetenként könnyes szemmel néznének benneteket, de lássuk be, búcsúzni azért mégis csak ti fogtok az iskolától.

Most lezárul egy szakasz, ami így is, úgy is az életünk része marad. Rengeteg gondolat kavargó még a fejemben, amit el szeretnék mondani, ha másért nem, hát azért, hogy ne legyen bennem hiányérzet a ki nem mondott dolgok, a meg nem történt események miatt. De mint tudjuk, ami egyszer elkezdődött, annak valamikor véget is kell érnie, s nem lehet ez másképpen egy igazgatói beszéddel sem.

Útravalóul elmondom azokat a gondolatokat, amelyeket minden évfolyamnál meg szoktam tenni:

Az első, hogy soha ne feledd, honnan indultál! Vetődj akár e kicsi, de szeretett haza vagy akár a nagyvilág bármely sarkába, tudd, hogy honnan indultál, és hogy kik segítettek utadban! Mindig tudd, kinek, mikor, hol és miért legyél hálás!

A második, hogy soha ne feledkezz meg szeretteidről, mert az elmulasztott dolgokat meg lehet ugyan próbálni pótolni, de van, amikor ez a kapu is bezárul. Felnőttek gondoljátok magatokat, s igen, azok is vagytok, de ne feledjétek, hogy szüleitek 10-20-30 év múlva is a szüleitek lesznek. Ezt a mondatomat majd akkor fogjátok igazán megérteni, amikor ti magatok is szülővé fogtok válni, amit kívánok is mindegyikötöknek.

A harmadik, hogy szívből kívánom nektek, legyetek sikeresek! Ne úgy, ahogy ezt más, akár jóindulattól vezérelve megrajzolja neked, hanem úgy, ahogy te szeretnéd. S ne csüggedj, ha az életed másképp alakul, mint amit éppen most gondolsz, mert a siker definíciója benned van, te alakítod, s tedd is meg, ha ez szükséges!

De mind közül a legfontosabb a negyedik, amire már utaltam egyszer. Legyél EMBER, csupa nagybetűvel! Én hittel vallom, hogy itt a Boronkayban a tanáraitok, a szüleitek és persze kortársaitok segítségével nagy lépéseket tettek ebbe az irányba.

Elengedlek hát benneteket. Legyetek társadalmunk hasznos, boldog EMBEREI!

Budakeszi, 2021. 05. 31.

Fábián Gábor